

Vystoupení v Miroslavi 2006

Datum	28. května 2006	
Pořádal	Miroslavští z Miroslavi	Miroslav
Zúčastnili se	Koža	Vystupující
	Donny	Vystupující
	Kalif	Vystupující
	Worlík	Vystupující
	Yakuza	Vystupující
	Jiřík	Vystupující
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Neděle 28. května 2006

Na tuto akci, kterážto pořádati se měla v Miroslavi, označena to výstižným názvem „Dětský den“, našim kamarádem Zajícem, jsme se těšili docela dlouho. Alespoň Já, neboť tohoto člověka jsem již opravdu dlouho neviděl a těšil jsem se, jak mu tlapkou potřesu. Spolu se mnou se pak jistě těšili i Koža s Donnym a Worlíkem. Nevím, zda se to dalo říci o Yakuzovi a Jiřkovi, neboť dotyčného neznají toliko jako my. Minimálně se těšili, jak si železem trochu povykládají. Sraz jsme měli všichni, tedy ti co měli jet už v 7:00 ráno před Kožichovým domem. Já přišel opět s netradičním zpožděním asi 15 minut, bych zjistil, že před domem nikdo nečeká a auto Kožichovo se s postavami divně vypadajícími naloženými k sálu radnice pro věci ubírá. Rozběhl jsem se tedy za nimi na sál, abych jim věci naložit pomohl, a při nakládání věcí těchto jsem také zjistil, že na sraz se byli schopni dostavit pouze Worlík s Jiřkem. Donny s Yakuzou si doma v posteli zřejmě ještě pochrupkávali. Telefonováním nemalým se nám je, Donnyho asi po pěti minutách a Yakuzu po čtvrt hodině, vzbuditi a opravdu nepěkně pochváliti. Když jsme se domluvili, že Donny vyzvedne Yakuzu a dojede za námi do Miroslavi, naskákali jsme Kožovi do auta, Já tedy dopředu, a vyrazili jsme směr jih. Sraz jsme měli u zámečku v Miroslavi na jakémsi plácku, který vzdáleně připomínal autobusové nádraží.

Dodnes nemohu zapomenout scénu, která nebyla daleko do zapracování nějakého úspěšného hororu. Pod téměř černou oblohou, ze které padaly nekonečné provazce vody, se krčil polorozbořený zámeček, z něhož již léta opadávala omítka a kolem toho zámečku se vinula silnice, po níž jsme v Kožichově autě projížděli my. Na konci zámecké zídky, která by již před lety zasloužila slušnou rekonstrukci, jsme zahnuli doprava, abychom vjeli na staré opuštěné autobusové nádraží, tvořené dvěma, či třemi nástupními ostrůvky a jednou autobusovou budkou. Před ostrůvkem pak stála oprýskaná bílá dodávka, se zamlženými okny, kolem které jsme již projížděli téměř krokem. A pak jsme to zhlédli. Uvnitř autobusové budky seděl Neptřas a kouřil cigaretu. Zaparkovali jsme tedy a rychle jsme přeběhli deštěm do budky, bychom se s

Neptunem přivítali, přestože předchozí večer s námi a se svými lidmi nás na Slatině navštívil. Za chvíli z dodávky začali vylézat i další Neptunovi lidé, aby se s námi přivítali.

Nu přivítali jsme se nimi a v hovoru přátelském jsme očekávali věci budoucí. Já ještě svůj přístroj mobilní z kapsy vytáhnul, bych pážeti svému volati mohl a od něj zjistil, zda tedy dojede naše řady doplniti, či ne. Po té co jemu jsem poděkoval, že na svého pána vykašlati se ráčil a že tedy raději v Bílovicích ostane, objevil se přítel náš, rytíř Zajíc. Žold za naše dostavení se nám vyplatil a po té nám oznámil, že z důvodu mraků černých nad našimi hlavami visící, z nichž dlouhé provazce vody padaly, se klání rytířské pro dnešek ruší. Nikoliv však ve sklípku vinném posezení. A tak jsme ještě na bratra mého s Yakuzou a též na bratry Peckoslavovy a Vaška počkali a poté zpět do vozů našich posedali a do sklípku na krmi chutnou a na víno jsme vyrazili. Sklípek byl malý a útulný a zde jsme v přátelském hovoru u sklenky, nezůstalo u jedné, strávili celé dopoledne, během něhož jsme se dozvěděli, že Óla s Vaškem se budou 17. června brát a během něhož jsme též zdělali všechn bramborovej salát a řízky. Kolem jedenácté hodiny vysvitlo slunce, jenže to už bylo trochu pozdě na nějaký šerm. A tak jsme raději klábosili dál.

Kolem poledne jsme se začali všichni rozjíždět domů. Odjeli Vaškovci, zároveň s Potulnými a zanedlouho již je následoval také Donny s Yakuzou. My, Já, Kožíšek, Jiřík a Worel, jsme ještě chvíli se Zajícem a jeho lidmi poseděli, koupili si něco jejich dobrého vínka a pak se vydali na cestu domů. Po cestě jsme se zastavili ještě za Rudou v práci, chvíli pokecali a pak jsme vyrazili na Slatinu, kde jsme zaparkovali auto, uklidili věci do sálu a sebe pak na Spartak. Bylo mi vážně dost blbě.